

Inde i Pastor Sidenius' Studereværelse stod en Dag i Efterhøsten en af Byens Borgere for at bestille Barnedaab til den paafølgende Søndag. Med saa faa Omsvøb som muligt havde han udrettet sit Ærinde og stod allerede med Haanden paa Dørlaasen for at gaa, da han efter et Øjeblik Betænkning atter vendte sig om imod Stuen, satte Haanden med Hatten i Siden og sagde, temmelig udfordrende:

»Jeg kunde for Resten med det samme anmode Hr. Pastoren om at være saa venlig at entholde Deres Søn fra min Frugthave. Han og nogle andre Drenger har meget ondt ved at lade mine Kaviller være i Fred i denne Tid. Og det bryder jeg mig, rent ud sagt, ikke stort om.«

Pastor Sidenius, der havde siddet dybt bøjet over Skrivebordet med sine store, mørkeblaa Briller skubbet op paa Panden, i Færd med at indføre Faddernes Navne i Kirkebogen, rejste sig ved disse Ord langsomt op, lagde derpaa med en usikker Bevægelse Pennen fra sig og traadte et halvt Skridt frem.

»Hvad er det, De siger . . . Skulde min Søn . . .?«

»Ja — akkurat sgu,« vedblev den anden dristig, højst fornøjet over en Gang at kunne triumfere overfor den selvbevidste Præst. »Hr. Pastorens Søn — Peter Andreas eller saadan noget skal han nok hedde — han er nu tilogmed som en Slags Hovedmand for disse herre smaa Gavtyve, der